νικητή Πρωθυπουργὸ καὶ ὑπουργὸ τῆς Δημοσίας Ἀπεντερίας Τσάκα—Τσοῦκα—Λέντζα.

— Μωρὲ τὶ λές!

Καὶ τρέχει ὁ Μπίθι—Κόκκας, ἀμέσως στὴ βατουλιὰ ποὺ εἶχε κρύψει τὰ κουμπούρια του, φοράει τὸ ντουφέκι, τὴν ἀρμάθα μὲ τὰ 250 τάρυσίγγια—249 δὲν ἐπιτρέπεται—καὶ τρέχει μέσα στὴ πόλι ἄγριος κι' αὐτὸς φωνάζοντας πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ρόφτι Τσάκα—Τσοῦκας!

Ὁ κόσμος σὰν τὸν εἶδε πάνοπλο, μὲ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ γένεια, ἔπειτα ἀπὸ τόσων ἡμερῶν περπάτημα ἀπάνω στὰ βουνά, τὸν περάσανε κι' αὐτὸν γιὰ κανέναν φύλαρχον καὶ μαχητὴ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πιστοὶ στὸν θρόνο, κατέβηκαν γιὰ νὰ χτυπήσουνε τὴν ἐπανάστασι.

— Ζήτω ἡ Σκιπερία!

— Ζήτω ὁ Τσάκα-Τσούκας! ἀπάντησε ὁ Μπίθι — Κόκκας, ἀδειάζοντας στὸν ἀέρα τὸ τουφέκι.

Ὁ «λαὸς» τὸν ἅρπαξε στὰ χέρια... Τὸν ἔβαλε μπροστὰ σὲ μιὰ διαδήλωσι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Παλάτι.

— Σὰν νικήθηκε ὁ Κιάφε—Ζέζας—Κλάπας καὶ δὲν θὰ γίνη βασιλιᾶς, ζήτω ὁ Τσάκα-Τσούκας! ἔλεγε φερομένους, σαν ἔθνικὸ σύμβολο, ὁ Κόκκας, στὰ χέρια τοῦ λαοῦ καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὴν χοντρὴ φωνάρα του, ζητωκραυγάζοντας τὸ βασιληᾶ.

Ἦταν τὸ σύμβολο τῆς νίκης τῶν νομιμοφρόνων, ἡ ζῶσα τιμωρία τῶν ταραξιῶν.

Σὰν τελειώσανε τὰ πανηγύρια, τὰ ἐπινίκια κι' ἡ γιορτές, ὁ Μπίθι—Κόκκας ἐπῆγε σ' ἕνα χασάτη καὶ... κουρεύτηκε. Κόψιμο μαλλιῶν «ἀλὰ-Ἀρναούτ». Ἕνα καπάκι, ἢ μιὰ «καυκιὰ» ἀπάνω στὸ κεφάλι, κι' ὅσα μαλλιὰ ἐξέχουν κόψιμο...

Ἄφησε ὅμως τὰ γένεια του γιὰ νὰ φανῆ, ὅτι ἐρχότανε ἀπὸ τὸν πόλεμο:

Τιμὲς μεγάλες καὶ στὰ Τίρανα, κι' ἄλλες στὸ χωριό του.

Ὅλοι οἱ χωριανοὶ σὰν βεβαιωθῆκαν, πὼς νικήθηκε ὁ πατριώτης των, ὁ Κιάφε—Ζέζας, πῆγαν καὶ τοῦτοι ὅλοι, μὲ τὸν νικητή, καὶ τὸν δεχτῆκαν μὲ τιμές.

Τοῦ κάμαν διαδήλωσι καὶ λένε πὼς θὰ δώσουν τ' ὄνομά του σ' ἕνα καλντερίμι τοῦ χωριοῦ!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τοῦ ἔτέθη ἀπὸ τὴν πολιτεία τὸ ἐρώτημα:

— *Θὰ εὐαρεστεῖτο ὁ κύριος Μπίθι — Κόκκας, νὰ δεχθῇ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν, ἢ μήπως προτιμάει τὸν φάρο τοῦ χωριοῦ του;*«

Κι' ὁ Μπίθι—Κόκκας, εὐηρεστήθη ν' ἀπαντήση ὅτι τὰ προτιμάει. . . . . καὶ τὰ δυό!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΘΕΛΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΗ ΘΕΛΟΝΤΑΣ

Ὁ διάσημος Ἄγγλος τραγουδιστὴς Τζὼν Ἄμπελ, ποὺ ἤκμασε τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρόλου 2ου ἦταν πολὺ ἰδιότροπος καί μόνο ὅταν τοῦ ἄρεσε, δεχότανε νὰ τραγουδήση στὸ κοινόν.

Κάποτε ποὺ ὁ Ἄμπελ βρισκότανε σὲ ταξίδι στὴ Βαρσοβία, προσεκλήθη ἐκεῖ ἀπὸ τὸν τότε Βασιλέα τῆς Πολωνίας Φρειδερῖκο Αὔγουστο, νὰ τραγουδήση στὴ Αὐλή του, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ, ἀπὸ τὸ Μονάρχη, ἕνα ἐπίσημο γεῦμα. Ὁ Τζὼν Ἄμπελ ὅμως ἀρνήθ κε τὴν πρόσκλησι καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη τῶν ἀνακτόρων:

— Πήγαινε νὰ πῆς στὸν αὐθέντη σου, πὼς δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου νὰ τραγουδήσω στό παλάτι του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτή, ἐθύμωσε τόσο τόν Φρειδερῖκο, ὥστε διέταξε ἀμέσως τρεῖς γεροὺς σωματοφύλακες τῆς ὑπηρεσίας του, νὰ πάνε καὶ νὰ φέρουν διά τῆς βίας τὸν Ἄμπελ στ' ἀνάκτορό του.

Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, δὲν μπόρεσε φυσικὰ ν' ἀντιστῆ, καὶ σὲ λίγο βρισκότανε στ' ἀνάκτορα, μπροστὰ στὸ Βασιληᾶ.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔμπαινε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Βασιλικοῦ θρόνου, διέκρινε μπροστά του, μιὰ πολυθρόνα ποὺ κρεμότανε ἀπ' τό νταβάνι στόν ἀέρα.

Πρὶν ἀκόμα συνέλθη, καὶ νοιώση τὶ ἐσήμαινε αὐτό. ἄκουσε τόν βασιληᾶ νά τοῦ λέη εἰρωνικά:

Καὶ τώρα, φίλε μου, δὲν πιστεύω νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ μοῦ ἀρνῆσθε ἕνα τραγουδάκι, γιὰ τὸ ὁποῖο τόσο σᾶς παρεκάλεσα.

Συγχρόνως δέ ὁ Μονάρχης, λέγοντας τὶς φράσεις αὐτές, ἔνευσε στοὺς σωματοφύλακές του ν' ἀνεβάσουν τὸν Τζὼν Ἄμπελ καὶ νὰ τὸν καθίσουν στὴ κρεμαστὴ πολυθρόνα!.

Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, φοβερὰ πεισμωμένος, ἐξακολουθοῦσε πιὸ ἐπίμονα ν' ἀρνῆται νὰ τραγουδήση. Τότε μ' ἕνα νεῦμα τοῦ Βασιλέως ἄνοιξαν ἀπότομα ἡ δυὸ μεγάλες πόρτες τῆς βασιλικῆς αἴθουσας καὶ ἀμέσως μπῆκαν μέσα ὀκτὼ μεγάλες ἀρκοῦδες, ἕτοιμες νὰ κατασπαράξουν ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς ἔδειχναν! Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, ἄρχισε νὰ χάνη τὸ θάρρος του.

— Λοιπόν; ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλέως. Ἂν, φίλτατέ μου, ἐξακολουθῆτε ἀκόμα ν' ἀρνῆσθε, σᾶς εἰδοποιῶ πὼς δὲν θὰ τραγουδήσετε πειὰ ποτὲ στὴ ζωή σας!..ὥστε ἀποφασίσατε!.

Ὁ Τζὼν Ἄμπελ, δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴ βία, ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη μπροστὰ στὸ Βασιλέα. Καὶ καθὼς διηγεῖτο ἀργότερα ὁ ἴδιος, τὸ τραγοῦδι του ἐκεῖνο, ἦτανε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα εἶχε τραγουδήσει στὴ ζωή του!.

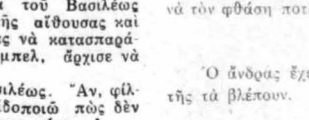

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μιὰ ὡραία γυναῖκα, μὲ κακιὰ ψυχή, εἶναι ἕνα λουλοῦδι, χωρὶς ἄρωμα.

Β ά κ ω ν

***

Ὁ ἔρωτας ἔχει τὴ δύναμι νὰ καταπραΰνη τοὺς πόνους καὶ τῆς πιὸ σκληρῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἔ ρ ν. Λ ε γ κ ο υ β έ

***

Ἡ ζωὴ εἶνε ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε ζωή. Ζῶ σημαίνει ἀγαπῶ, ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, ἀφίνομαι, ἐγκαταλείπομαι στὸν ἔρωτα, χωρὶς νὰ φοβηθῶ τίποτα, οὔτε καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸ θάνατο!

Ἔ ρ. Μ π ο ρ ν τ ώ

***

Σὰν μερικὰ λουλοῦδια ποὺ μόνο ὅταν ἀρχίζουν νὰ μαραίνονται σκορποῦν τὸ παράξενο ἄρωμά τους, ἔτσι καὶ μερικὲς ὡραῖες γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλώνουν τὸ πνεῦμα τους, μόνο ὅταν νοιώσουν ὅτι ἡ καλλονή τους ἄρχισε νὰ δύη!

Ἔ ρ ν. Λ ε γ κ ο υ β έ

***

Κάθε ἄνθρωπος κρύβει μέσα του ἕνα κόσμο ἀπ' ὅσα εἶδε, καὶ ἰδίως ἀπ' ὅσα ἀγάπησε, καὶ σ' αὐτὸν καταφεύγει πάντοτε, ὅταν θέλη νὰ ξεχάση, νὰ λυτρωθῆ, ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς σκληρῆς πραγματικότητος...

Σ α τ ω β ρ ι ά ν

***

Τ' ἄσπρα μαλλιὰ ποὺ ὕστερα ἀπὸ χρόνια σκεπάζουν τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων ποὺ πολὺ ἀγάπησαν στὴ ζωή τους, μοιάζουν μὲ τοὺς ἀφροὺς ποὺ ἀφίνει στὴ θάλασσα μιὰ μεγάλη τρικυμία, ποὺ πέρασε.

Κ ά ρ μ ε ν Σ έ λ β α

***

Τὸ γοῦστο παίζει μεγάλο ρόλο στὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος. Γιὰ νὰ μπορῆς ὅμως νὰ ἔχης γοῦστο, χρειάζεται βαθειὰ ψυχὴ ποὺ νὰ μπορῆ νὰ νοιώση τὸν ἔρωτα σ' ὅλες τὶς μεταπτώσεις του.

Β ω β ε ν ά ρ γ κ

***

Στὰ ἐρωτικὰ ἀτυχήματα τίποτα δὲν πληγώνει περισσότερο, ὅσο τὸ νὰ τὰ ἐμπιστευθοῦμε σὲ φίλους, ποὺ ὅμοια μὲ μᾶς, ὑπέφεραν κι' αὐτοὶ ἀπὸ ἔρωτα.

Ἔ ρ ν. Λ ε γ κ ο υ β έ

***

Στὶς σχέσεις μὲ τὶς γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν πάντοτε περισσότερο, ὅσοι ἔχουν ἁπλὸ χαρακτῆρα, χωρὶς φιλοδοξίες καὶ ὄνειρα.

Β ι κ τ. Σ ε ρ μ π ο υ λ ι έ

***

Ἂν θέλουμε νὰ δοκιμάσουμε τὴν εἰλικρίνεια μιᾶς γυναικας, πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὴν κάνουμε νὰ μᾶς ἀγαπήση. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη τότε θ' ἀνοίξη τὴν ψυχή της, στὴν ὁποία μποροῦμε πειὰ νὰ διαβάσουμε ἐλεύθερα.

Ζ. Ζ ο υ μ π ὲ ρ

***

Ἡ ζωὴ φαίνεται πολὺ μικρή, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ τὸν ἔρωτα.

Ἰ ω σ η φ ί ν α Κ ν ὸ ρ

***

Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦμε ὅταν μᾶς δώση τὸ πνεῦμα της, τὴ θαυμάζουμε. Ὅταν ὅμως μᾶς χαρίση τὴν καρδιά της, ἀνεβαίνουμε μαζύ της στοὺς οὐρανούς.

Ἀ λ φ ρ έ ν τ ὲ Μ υ σ σὲ

***

Τὸ μῖσος ποὺ διαδέχεται κάποτε ἕνα μεγάλον ἔρωτα, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φθάση ποτὲ καὶ στὴ δύναμί του.

Σ τ έ ν τ α λ

***

Ὁ ἄνδρας ἔχει τὰ μάτια του γιὰ νὰ βλέπη καὶ ἡ γυναῖκα γιὰ νὰ τῆς τὰ βλέπουν.

Τ ρ ι σ τ ὰ ν — Μ π ε ρ ν ὰ ρ

***

Ἂν πᾶς στὸν πόλεμο κάνε μιὰ δέησι, ἂν θὰ ταξιδέψης, κάνε δυὸ καὶ ἂν θὰ παντρευτῆς, κάνε τρεῖς...

Π ε ρ σ ι κ ὴ π α ρ ο ι μ ία